

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **Skupina dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, registrovaná pod DIČ: CZ699000207**
zastupující člen skupiny SWS a.s.,
sídlem Dostihová 1, Slušovice
zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem
sídlem Palackého 10, Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2024, č. j. 32610/24/5300-21442-711916,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 10. 2024, č. j. 32610/24/5300-21442-711916, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení 24 235,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) na základě daňové kontroly 4 dodatečnými platebními výměry ze dne 16. 8. 2023 doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období duben-červenec 2016 v celkové výši 48 981 093 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 15 796 220 Kč. Dospěl k závěru, že posuzovaná plnění (paměťové karty s označením Xpandisk s kapacitou od 128 GB do 512 GB) přijatá od společností PJ CARD s.r.o. (dále jen „PJCARD“) a A&T Warehouse (společně jen „dodavatelé“) byla zasažena podvodem na DPH, o němž žalobce minimálně mohl a měl vědět. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a dodatečné platební výměry potvrdil.

II. Žaloba

2. Žalobce namítá, že došlo k prekluzi práva stanovit daň. Jediným smyslem zjevně nadužívaných mezinárodních dožádání (80), se kterými žalovaný spojuje stavění lhůty pro stanovení daně, byla snaha správce daně prodloužit lhůtu. Aby mezinárodní dožádání mělo za účinek stavění prekluzivní lhůty, musí správce daně v žádosti o mezinárodní spolupráci položit takové otázky, které ze své povahy mohou přinést odpověď na podstatné okolnosti věci a musí mít věcnou a časovou souvislost s předmětem daňové kontroly. K podvodu mělo podle správce daně dojít výhradně v tuzemsku (všechny subjekty na pozici *missing trader* jsou české společnosti). Správce daně měl navíc i bez mezinárodních dožádání dostatek informací pro doměření daně. Pro mezinárodní dožádání proto neexistoval důvod.
3. Žalobce se jednotlivě vyjadřuje k 7 mezinárodním dožádáním (označovány účastníky jako MVI 1-7), se kterými daňové orgány spojily stavění lhůty. Ta se týkala společností [např. SENETIC SPÓŁKA AKCYJNA (dále jen „SENETIC“), Diera Blonie SP z o.o. (dále jen „Diera Blonie“)] či osob, o kterých následně není ve zprávě o daňové kontrole jediná zmínka, jsou v řetězci až za žalobcem, a tedy i za společnostmi, u kterých došlo k podvodu. Případně žalovaný zjišťoval informace, které mu už žalobce poskytl (MVI 4) nebo se týkaly plateb provedených v roce 2019, jejichž souvislost s posuzovanou věcí žalovaný nevysvětlil (MVI 7). Dle žalobce nešlo očekávat, že by odpovědi dožádaných orgánů mohly přispět k objasnění skutkového stavu.
4. Podle žalobce se v posuzovaném řetězci podvod na DPH neodehrál. Neexistují objektivní okolnosti svědčící o žalobcově vědomí o podvodu a žalobce zároveň přijal dostatečná opatření, aby své účasti na podvodu předešel. Opak daňové orgány neprokázaly, přestože si selektivně vybíraly skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, zatímco ignorovaly jeho námítky a jím citovanou judikaturu. Neprokázaly, že chybějící daň vznikla v důsledku podvodného jednání, že účelem transakcí bylo získání daňové výhody, ani nevysvětlily, v čem by zvýhodnění mělo spočívat. Daňové orgány neprokázaly ani existenci řetězců, tok zboží či právní důvody plateb. Žalobci nelze klást k tíži okolnosti, které nastaly u vzdálených článků řetězce, jelikož o nich nemohl vědět. Okolnosti, které daňové orgány považují za nestandardní, jsou pro velkoobchod se spotřební elektronikou obvyklé. Některé skutečnosti zmiňuje žalovaný poprvé v napadeném rozhodnutí, aniž by žalobce s nimi předtím seznámil. Důkazy z trestního řízení a soukromá komunikace paní F. nejsou podle žalobce přípustné. Proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného a další procesní stanoviska

5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí. Žalobní námitky podle něj odpovídají námitkám uplatněným již v odvolání. Žalovaný je přesvědčen, že daňové orgány důkazní břemeno v nyní posuzované věci unesly. Správce daně není povinen prokázat příčinnou souvislost mezi uplatněným nárokem na odpočet daně a neodvedením daně, ani to, že účelem předmětných transakcí je získání neoprávněné výhody.
6. Mezinárodní dožádání byla účelná a k prekluzi práva stanovit daň tedy nedošlo. U přeshraničního obchodu jsou naprosto běžná. Mezinárodní dožádání, jež uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, souvisejí s kontrolovanými obdobími a všechny dotazy se týkaly buď přímých odběratelů žalobce nebo společností, které zajišťovaly skladování v Polsku, kam se zboží fyzicky přepravovalo. Z povahy zjišťovaných skutečností vyplývá, že správce daně nemohl uvedené informace získat vlastní činností a že byly způsobitelné vyjasnit průběh podvodu v řetězci.
7. Žalovaný je oprávněn si sám zvážit co je a co není standardním chováním běžného racionálního podnikatele. Na posuzovaných obchodech nic standardního nebylo. Konečný odběratel žalobce prodával zboží za nižší cenu, než je nakoupil, zpátky na začátek řetězce. Narušení neutrality mělo u všech *missing traderů* v řetězci spojitost s daňovým podvodem. Nešlo ani o podnikatelská selhání, ani o důsledky zásahů správce daně. Ze zjištěných objektivních okolností v souhrnu vyplývá, že žalobce minimálně mohl a měl vědět, že se přijetím předmětných plnění zapojuje do řetězce obchodních transakcí zatížených podvodným jednáním.
8. Žalobce v replice uvádí, že závěry správce daně jsou nesrozumitelné. Není z nich patrné, jaká forma účasti na podvodu je žalobci kladena za vinu. Žalovaný v duplice setrvává na svém posouzení postavení. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že dle daňových orgánů žalobce *mohl a měl vědět*, že je účasten podvodu. Zdůrazňuje, že judikatura citovaná v replice (stejně jako ta citovaná v žalobě) na posuzovanou věc nedopadá.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Žaloba je důvodná.
11. Zdejší soud se nejprve zabýval otázkou namítané prekluze práva stanovit daň, neboť k prekluzi je soud povinen přihlížet i bez návrhu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 1341/08). Žalobce marné uplynutí lhůty spojuje s účelovým využitím institutu mezinárodního dožádání. Poukazuje na to, že dožádání nebyla součástí veřejné části spisu, týkala se zahraničních společností, přestože podvod měl být spáchán v tuzemsku, a správce daně ve zprávě o daňové kontrole z informací poskytnutých dožádanými orgány nevychází. V důsledku takových dožádání podle žalobce nemohlo dojít ke stavění lhůty.
12. Podle § 148 odst. 4 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), platí, že *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci*.

13. Finanční úřad (během řízení došlo ke změně správce daně, nicméně není důvod mezi nimi v nyní posuzované věci dále rozlišovat) zahájil v rámci základní prekluzivní lhůty daňovou kontrolu za všechna posuzovaná zdaňovací období dne 21. 5. 2019. Tím došlo k přerušení lhůty; nová lhůta pro stanovení daně by tedy uplynula dne 21. 5. 2022.
14. Žalovaný dále v bodě 232 napadeného rozhodnutí uvádí výčet 7 dožádání (označených MVI 1-MVI 7), se kterými spojuje stavění lhůty pro stanovení daně. Celková doba stavění lhůty z důvodu mezinárodní spolupráce dle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu byla v posuzované věci dle žalovaného 899 dní. Lhůta pro stanovení daně by tedy podle výpočtu daňových orgánů uplynula dne 5. 11. 2024. Dodatečné platební výměry byly žalobci oznámeny dne 21. 8. 2023. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 10. 2024.
15. Zdejší soud na tomto místě poznamenává, že pro výpočet doby, po kterou se prekluzivní lhůta dle citovaného ustanovení staví, vychází v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu z toho, že do běhu prekluzivní lhůty se nezapočítává den odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci ani den obdržení odpovědi na tuto žádost (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 178/2017-93, ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 Azs 48/2021-27, ze dne 15. 2. 2024, č. j. 3 Afs 313/2021-67, ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 Afs 16/2024-82, nebo ze dne 20. 2. 2025, č. j. 6 Afs 261/2024-68). V důsledku toho se doba stavění prekluzivní lhůty vypočtená soudem liší od výpočtu v napadeném rozhodnutí v případě každého mezinárodního dožádání o jeden den, neboť žalovaný zřejmě délku stavění určil bez započtení koncového (nebo počátečního) dne.
16. Zároveň hodnotí zdejší soud výlučně ta mezinárodní dožádání, se kterými žalovaný spojuje stavění prekluzivní lhůty, neboť pokud ani žalovaný další mezinárodní dožádání (kterých bylo v průběhu daňové kontroly více než 80) v této souvislosti v napadeném rozhodnutí ani v soudním řízení nezmiňuje, lze předpokládat, že se nyní posuzovaných zdaňovacích období nijak netýkala.
17. S žalobcem lze souhlasit v tom, že pokud by správce daně využil institut mezinárodního dožádání bezobsažně za (jediným) účelem, aby zabránil uplynutí lhůty ke stanovení daně, nemělo by takové mezinárodní dožádání na běh prekluzivní lhůty vliv. Jak totiž správně uvedl žalovaný, je nutné mezinárodní dožádání posuzovat stejně jako jakékoliv jiné úkony s vlivem na běh lhůty pro stanovení daně, tj. materiálně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2023, č. j. 2 Afs 124/2023-59). Při posuzování účelnosti mezinárodního dožádání je podle Nejvyššího správního soudu třeba vzít v potaz a) objektivní potřebu mezinárodní spolupráce, tj. že správce daně nemohl příslušné informace či důkazy získat vlastní činností; b) informace či důkazy požadované v rámci mezinárodní spolupráce nesmějí být zjevně nadbytečné, musejí se týkat podstatných skutkových okolností; c) úspěšnost žádosti o mezinárodní spolupráci není rozhodující.
18. Z hlediska věcného je nutné posoudit obsah žádosti a jeho souvislost s obchodními transakcemi deklarovanými daňovým subjektem. Podvodem na DPH je kombinace chybějící daně u některého z článků řetězce (narušení neutrality DPH) a podezřelých okolností, které ve svém souhrnu poskytují dostatek informací o tom, že je obchodní řetězec zasažen podvodným jednáním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Afs 16/2017-43). Současně je třeba k učinění závěru o tom, že daňový subjekt věděl či měl a mohl vědět, že se účastní podvodu na DPH, provést komplexní analýzu konkrétních podezřelých skutečností a posouzení jejich vzájemných souvislostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60, č. 3275/2015

Sb. NSS). Je proto nezbytné, aby správce daně zjistil všechny skutečnosti stran obchodování v daném řetězci, a to i prostřednictvím mezinárodního dožádání, je-li to s ohledem na okolnosti konkrétního případu potřeba (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 3 Afs 186/2023-57).

19. Z hlediska časového může žádost o mezinárodní dožádání způsobit stavění lhůty pro stanovení daně jen ve vztahu k těm zdaňovacím obdobím, jichž se žádost materiálně týká, nikoliv ve vztahu ke všem obdobím, pro něž byla daňová kontrola zahájena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2023, č. j. 2 Afs 124/2023-59).
20. Žalobce spatřuje neúčelnost mezinárodních dožádání zejména v tom, že se žádosti týkaly zahraničních subjektů na pozici nacházející se v řetězci daleko od žalobce a že daňové orgány ze získaných informací nakonec nevycházely. Pokud se informace ukázaly pro rozhodnutí ve věci nepodstatné, nebylo podle žalobce účelné se na ně ptát.
21. K účelnosti mezinárodních dožádání se žalovaný v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle vyjádřil. Vysvětlil, co správce daně k položení dotazů vedlo a jak požadované informace mohly objasnit posuzované obchody. Daňové orgány odkazují ve zprávě o daňové kontrole a v napadeném rozhodnutí na informace získané v rámci mezinárodní spolupráce (zejm. pohyb zboží mezi sklady). Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že všechny dotazy se týkaly buď přímých odběratelů žalobce nebo společností, které zajišťovaly skladování v Polsku, kam se zboží od žalobce přepravovalo. Uvedl, že bankovní výpisy jsou běžným důkazním prostředkem při šetření podvodných řetězců a totéž se dá říct o službách skladů poskytnutých zapojeným společnostem. Na pravou míru uvedl, že daňové orgány nikdy nezastávaly názor, že se podvod odehrál *výlučně v tuzemsku*. Jak ze zprávy o daňové kontrole, tak z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že daňové orgány pracovaly po celou dobu se zapojením maďarského a polského subjektu a využití mezinárodního dožádání proto připadalo logicky v úvahu.
22. Zdejší soud má za to, že je logické (a účelné), že daňové orgány prověřovaly zahraniční články řetězce včetně odběratele žalobce a společností, které tomuto odběrateli poskytovaly skladovací služby. Žalobce (i v řadě námitek směřujících mimo prekluzivní lhůtu) mylně vykládá podvod na DPH jako něco, co se děje v řetězci výhradně u společností na pozici *missing trader*. Podvodem je však zasažen celý řetězec, a i společnosti na pozici *buffer*, *broker* či *conduit company* jsou jeho účastníky. Bez *brokera* čerpajícího daňovou výhodu by ostatně celý podvod postrádal smysl. Od daňových orgánů se pak očekává, že zjistí co nejvíce informací o tom, za jakých okolností podvod (na všech pozicích) probíhal. Ostatně, například daňovými orgány popsané *zacyklení* právě u zahraničních článků řetězce by mohlo představovat zásadní okolnost svědčící o existenci podvodu.
23. Žalobce také namítá, že *správce daně měl dostatek důkazů k vyměření daně nepochybně i bez informací o zjišťovaném dalším toku zboží*. V tomto ohledu se jeho argumentace týkající se lhůty ke stanovení daně rozchází s dalšími částmi žaloby, kde naopak tvrdí, že daňové orgány nesesbíraly dostatek podkladů pro závěr o existenci podvodu či žalobcově účasti na něm. Tak jako tak, snaha daňových orgánů obstarat si co nejvíce informací o posuzovaných obchodech a fungování podvodného řetězce nebyla zjevně nadbytečná a svědčí spíše ve prospěch účelnosti (než účelovosti) mezinárodních dožádání.
24. Na účelnost totiž nemá vliv, jak bylo výše zmíněno, ukážou-li se získané informace neužitečné. V rozsudku ze dne 29. 7. 2021, č. j. 2 Afs 39/2020-56, k tomu Nejvyšší správní

soud uvedl: „Není podstatné, že dožádáním nebylo zjištěno nic, co by pro posouzení věci mělo význam. Důvodnost mezinárodního dožádání není možné posuzovat jen podle jeho úspěšnosti a faktického přínosu pro rozhodnutí.“ Správce daně v zásadě nemůže dopředu předpovědět, jaké výsledky mezinárodní dožádání přinese. „Bylo by tedy proti smyslu a účelu § 148 odst. 4 daňového řádu, kdyby se až ex post hodnotilo, zda došlo ke stavení prekluzivní lhůty na základě toho, zda byly výsledky mezinárodního dožádání v daňovém řízení využity, či nikoliv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 2 Afs 246/2020-101). Takové informace, které se ukážou pro posouzení věci jako nepodstatné, daňové orgány ve zprávě o daňové kontrole a napadeném rozhodnutí neuvádějí. Dává také smysl, že ve zprávě nejsou zmíněny ani pochybnosti správce daně, které se ukázaly ve světle získaných informací liché. Jak trefně poznamenal žalovaný, v opačném případě by mohla zpráva o daňové kontrole čítat desetitisíce stran. Ze správního spisu je ostatně zřejmé, že daňové orgány ve snaze o rozkrytí daňového podvodu obdobně prověřovaly také desítky tuzemských subjektů, které nakonec nejsou v jejich rozhodnutích zmíněny. I v tomto případě totiž logicky o jejich (ne)zapojení do podvodu nemusel správce daně vědět předtím, než informace obdržel.

25. První dožádání MVI 1 se týkalo společnosti SENETIC a plnění, která jí dodal žalobce. Správce daně v žádosti ze dne 10. 7. 2019 uvedl, že žalobce ve zdaňovacích obdobích duben 2016 až prosinec 2018 vykázal dodání zboží společnosti SENETIC v celkové výši 44 879 932 Kč. Transakce prováděné mezi žalobcem a korporací SENETIC byly detekovány v řetězci, ve kterém nebyla řádně hrazena daň z přidané hodnoty. Z těchto důvodů požadoval správce daně údaje o tom, s jakým zbožím bylo obchodováno a jak obchodní spolupráce probíhala.
26. Podle žalobce nemohlo být MVI 1 účelné, protože zpráva o daňové kontrole společnost SENETIC vůbec nezmiňuje. Se získanými informacemi správce daně nepracoval. Společnost SENETIC – odběratel žalobce – byla navíc v řetězci až za žalobcem, tedy daleko od části řetězce, ve které měl podvod proběhnout.
27. Zdejší soud má naopak dožádání, kterým došlo ke stavení lhůty od 11. 7. 2019 do 1. 3. 2021 (600 dní), za účelné. Jak uvedeno shora, je obecně účelné prověřovat odběratele žalobce, jelikož podvod probíhá v rámci celého řetězce, nikoliv pouze u společností na pozici *missing trader*. Pokud žalobce dodával zahraničnímu odběrateli zboží za desítky miliónů korun v období, ve kterém podle daňových orgánů probíhal podvod na DPH, v rámci něhož žalobce dodával zboží jinému zahraničnímu odběrateli, je pochopitelné, že daňové orgány tyto transakce chtěly ověřit. Pozdější zjištění, že obchody se společností SENETIC zasaženy podvodem nebyly (nebo že takový závěr nelze ze zjištěných skutečností dovodit), nemá na účelnost dožádání vliv. Je to však důvodem, proč nejsou zjištěné informace uvedeny ve zprávě o daňové kontrole. Mezinárodní dožádání tedy bylo účelné a ze své podstaty mohlo přinést relevantní skutečnosti pro posuzovanou věc, neboť jeho prostřednictvím správce daně ověřoval obchodování žalobce s polským odběratelem v daném zdaňovacím období.
28. MVI 2 se týkalo prověření účtů přímého odběratele žalobce, maďarské společnosti Infinity Commodities KFT (dále jen „Infinity“), u polského správce daně. Žádost odeslanou dne 8. 9. 2020 správce daně odůvodnil tím, že zjišťuje finanční toky v řetězci zasaženém podvodem. Z informací od maďarského správce daně zjistil, že má odběratel Infinity účty také v Polsku a požadoval z těchto bankovních účtů výpisy a údaje o osobách, které měly oprávnění s účty nakládat za období duben 2016 až prosinec 2018 (období, pro které byla vedena daňová kontrola). Ani zde ve světle uvedeného neobstojí námitky žalobce, že šlo o zahraničního odběratele, nikoliv tuzemského *missing tradera*, a že zpráva o daňové kontrole na dožádání

neodkazuje. Tok financí mezi společnostmi Infinity a jejími odběrateli byl v posuzované věci zásadní. V případě, že měla společnost více účtů, dávalo dle zdejšího soudu smysl prověřit je všechny. V podstatě to samé platí o MVI 3. Zde správce daně u britské finanční správy zjišťoval informace o jednateli Infinity, jeho obchodní činnosti obecně a obchodní spolupráci se žalobcem. Obě dožádání se však překrývala dobou svého trvání s MVI 1 a na plynutí prekluzivní lhůty neměla vliv.

29. MVI 4 a MVI 5 se týkala polských společností Diera Blonie a DDT LOGISTICS Sp. Z o.o., které poskytovaly článkům řetězce skladovací služby. I tato dožádání proti námitkám žalobce ob stojí. Kromě již vyvrácených tezí, že *k podvodu mělo dojít v tuzemsku* a že má na účelnost dožádání vliv, zda se zjištěné informace objeví ve zprávě o daňové kontrole, žalobce v případě MVI 4 namítal, že správci daně poskytl dostatečné informace o tom, že zboží mu bylo dodáno do jeho vlastního skladu ve Slušovicích. Kromě toho, že o mnohých informacích poskytnutých žalobcem vyvstaly během daňového řízení důvodné pochybnosti, správce daně mezinárodním dožádáním neověřoval, kam bylo zboží doručeno žalobci od jeho dodavatele, nýbrž prověřoval další osud zboží poté, co žalobcův sklad opustilo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětluje, že zboží bylo do skladu Diera Blonie převáženo přímo ze skladu žalobce. Proto byly jakékoliv informace od Diera Blonie o těchto dodávkách pro správce daně relevantní (i kdyby v nich neshledal žádné nestandardnosti).
30. Jak MVI 4, tak MVI 5 tedy směřovala ke zjištění, jak se zboží pohybovalo dál v řetězci. Zdejší soud nepochybuje, že ověření pohybu zboží po tom, co jej žalobce prodal, mohlo vnést světlo na existenci daňového podvodu v řetězci. Právě z vytrasovaných pohybů mezi sklady v zahraničí spolu s platbami mezi články řetězce pak správce daně dovodil zacyklení řetězců, které ve zprávě o daňové kontrole detailně popisuje. I tato dožádání tedy byla účelná a došlo v jejich důsledku ke stavění lhůty (MVI 4 ode dne 2. 12. 2020 do 27. 7. 2021 a MVI 5 od 2. 11. 2021 do 10. 2. 2022). Vzhledem k částečnému překryvu s MVI 1 byla lhůta v důsledku MVI 4 stavěna po dobu od 1. 3. 2021 do 27. 7. 2021 (148 dní) a v důsledku MVI 5 ode dne 2. 11. 2021 do 10. 2. 2022 (101 dní).
31. Prostřednictvím MVI 6 se správce daně dotazoval na pohyby na slovenských účtech odběratele Infinity. Zde platí, co již zdejší soud uvedl výše, zejména k MVI 2. Zkoumat tok financí u zahraničních článků řetězce je obecně účelné, a to bez ohledu na to, zda správce daně získané informace zužitkuje. Pokud správce daně zjistil, že má odběratel žalobce další bankovní účty v jiném státě, je logické, že prověřil i tyto. Z důvodu zaslání MVI 6 lhůta pro stanovení daně neběžela ode dne 18. 2. 2022 do dne 7. 3. 2022 (18 dní).
32. Konečně k MVI 7 žalobce namítá, že se týkala plateb uskutečněných v roce 2019 a daňové orgány nevysvětlily, jak tyto platby souvisí s nyní posuzovanou věcí – podvodem na DPH ve zdaňovacích obdobích duben až červenec 2016. Obsahem dožádání bylo prověření dalších bankovních transakcí přímého odběratele žalobce, společnosti Infinity, u polského správce daně. Žalovaný v bodě 285 napadeného rozhodnutí uvádí, že *informaci o tom, že bylo zjištěno, že platby měly probíhat ještě během 1. pololetí roku 2019, zařadil do Seznámení z toho důvodu, že u každého mezinárodního dožádání (resp. u všech více než 80 dožádání, které správce daně odvolateli poskytl v tabulce v průběhu daňové kontroly), ověřoval kromě věcné souvislosti s šetřenými plněními i časovou souvislost. V tomto případě se správce daně sice dotazoval na pozdější zdaňovací období, než jsou nyní řešená zdaňovací období, měl k tomu však dle spisového materiálu důvod a tento důvod zhodnotil odvolací orgán jako oprávněný.* Podrobněji žalovaný

svá zjištění, že platby v prvním pololetí roku 2019 měly souviset s plněními v nyní posuzovaných zdaňovacích obdobích, nevysvětlil. Obecně přitom platí, že je to správce daně, kdo musí zdůvodnit věcnou souvislost a potřebu mezinárodního dožádání pro posouzení věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2021, č. j. 2 Afs 39/2020-56).

33. Žalovaný však ani přes konkrétní námitky uplatněné žalobcem v odvolacím řízení a v žalobě neobjasnil, jak platby v roce 2019 souvisely s plněními v nyní posuzovaných zdaňovacích obdobích. Obecný odkaz na *spisový materiál* nepovažuje zdejší soud za dostatečné odůvodnění toho, proč správce daně považoval za nutné zjišťovat pohyby na účtech odběratele Infinity i více než dva a půl roku po konci zdaňovacích období, za která doměřil daň.
34. Obecně sice nelze přijmout kategorický závěr, že se v důsledku mezinárodního dožádání staví lhůta jen pro ta zdaňovací období, ve kterých se skutečnosti, na které se správce daně dotazuje, odehrály. Takový pohled by byl v případě daně z přidané hodnoty, u níž trvá zdaňovací období pouze jeden měsíc, v kombinaci s daňovým podvodem, který zpravidla probíhá dlouhodobě a může vyžadovat zjišťování mnoha komplexních okolností, v rozporu se smyslem a účelem kontrolních postupů správce daně.
35. V nynější věci však ze správního spisu včetně zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí ani z vyjádření žalovaného k žalobě nevyplývá, proč bylo z hlediska podvodu probíhajícího v dubnu-červenci 2016 účelné zjišťovat finanční toky v první polovině roku 2019. Podstatné naopak je, že v době odeslání MVI 7 měl správce daně již více než jeden a půl roku na základě předchozího mezinárodního dožádání MVI 2 od polského správce daně veškeré informace o pohybech na polských účtech společnosti Infinity (do konce roku 2018), které přiřadil k obchodním transakcím týkajícím se nyní posuzovaných zdaňovacích období. Ať by tedy byla odpověď polského správce daně na MVI 7 jakákoliv (tj. ať již by obdobné finanční toky v roce 2019 zjištěny byly či nebyly), bylo již v době odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci zřejmé, že její výsledek nemůže mít na výsledek nynějšího řízení žádný vliv. Mezinárodní dožádání označené jako MVI 7 proto dle zdejšího soudu nebylo účelné.
36. V důsledku toho nedošlo ke stavění lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu v souvislosti s MVI 7. Ostatních 6 mezinárodních dožádání naopak účinky stavění lhůty pro stanovení daně mělo, neboť ze shora uvedených důvodů tato mezinárodní dožádání pro to splňovala všechny zákonem stanovené podmínky. Lhůta pro stanovení daně, která by po jejím přerušení uplynula dne 21. 5. 2022, tedy s ohledem na výše uvedené neběžela po dobu celkem 867 dnů a uplynula dne 4. 10. 2024. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 10. 2024, tedy po uplynutí lhůty pro stanovení daně.
37. S ohledem na to, že daň byla stanovena po prekluzivní lhůtě a daňové orgány tak nebudou moci daň doměřit, se soud nezabýval zbývajícími žalobními body.

V. Závěr a náklady řízení

38. Zdejší soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

39. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Zdejší soud vycházel při určení výše náhrady nákladů řízení ze soudního spisu. Z něj vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Zástupce žalobce učinil celkem 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a vyjádření k věci samé) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za něž náleží odměna ve výši 3 100 Kč za 2 úkony učiněné do 31. 12. 2024 a 10 300 Kč za 1 úkon učiněný po 1. 1. 2025 [podle § 7, § 10b odst. 5 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále má nárok na 2 režijní paušály po 300 Kč za úkony učiněné do 31. 12. 2024 a 1 režijní paušál ve výši 450 Kč za úkon učiněný po 1. 1. 2025 (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce registrovaným plátcem DPH, je třeba k nákladům zastoupení přičíst částku 3 685,50 Kč, která odpovídá 21% sazbě daně. Celkem je tedy žalovaný povinen na nákladech řízení nahradit žalobci 24 235,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

